

и да закусиме. Стояхме малко, пристигнаха и тѣ, заедно отпочинахме и послѣ тръгнахме къмъ Ситняково. Като се скитяхме изъ клекаша, минахме единъ завой и прѣдъ насъ се изпрѣчи единъ полусъборенъ клекашъ. Ние съ баща ми го заобиколихме, а едната госпожа, която се бѣше качила на единиятъ конь, който носѣше багажъ неща да го заобиколи, ами го бутна съ ржка, ала клекаша излѣзе здравъ и я бутна силно; вжето, съ което бѣше вързанъ самаря, излѣзе слабо и се скъса, самарьтъ се изхлузи и падна на земята заедно съ госпожата. Тя остана неповрѣдена и продължихме пѣтя си. Слѣдъ нѣколко часа пѣтуване стигнахме до двореца Ситняково. Като минахме двореца, ние се опжтихме за Чамъ-Кория и тамъ бѣхме въ 6¹/₂ часа. Менъ ми се спѣше, но татко ми каза да не заспя, защото ще се хранимъ. Като се нахранихме, тръгнахме за Самоковъ. По пѣтя съмъ заспалъ и татко ме събуди чакъ въ града. Тамъ стигнахме прѣзъ нощъта въ 11¹/₂ часа. Тѣй се завърши нашата екскурзия всрѣдъ красивата и величествена природа.

гр. Самоковъ.

Атанасъ Т. Анастасовъ.

ученикъ IV б. отд.

Смъртта на зайчето.

VI.

Една нощъ — това бѣше прѣзъ мѣсець октомврий — зайчето хубаво замръзна. До разсъмване се свиваше и треперѣше. Когато изгрѣ слънцето, то видѣ, че навсѣкждѣ изъ гората — по дърветата, по земята, по трѣвата — бѣ налѣпналъ единъ бѣлъ, малко сивъ прашецъ. Зайчето го попила и видѣ, че той е студень.

— Какво е пѣкъ това? — се попита зайчето. — Чудни работи почнаха да ставатъ!..